

Sygn. akt IV CSK 361/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku M. K. i K. K.
przy uczestnictwie Z. K. i X. Y.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 30 grudnia 2013 r., sygn. akt V Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w S. zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w M. z dnia 18 września 2013 r., którym dokonane zostało zniesienie współużytkowania wieczystego działki gruntu oraz własności znajdujących się na niej budynków przez ustanowienie odrębnej własności dwóch lokali mieszkalnych oraz przyznanie lokalu położonego na parterze budynku uczestnikom postępowania wraz z pomieszczeniem kotłowni w piwnicy oraz garażu, a wnioskodawcom lokalu mieszkalnego położonego na piętrze wraz z dwoma pomieszczeniami na poddaszu oraz oficyną mieszkalną, jak też zasądził od wnioskodawców na rzecz uczestników tytułem dopłaty kwotę 323,50 zł. Korekta Sądu Okręgowego dotyczyła określenia oficyny jako przynależnej do lokalu wnioskodawców. W pozostałym zakresie apelacja uczestników została oddalona.

Uczestnicy w skardze kasacyjnej powołali obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie ich do rozpoznania przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Potrzeba wykładni art. 211 k.c. podyktowana została występującymi w orzecznictwie rozbieżnościami, związanymi z traktowaniem jako negatywnej przesłanki wyjścia ze współużytkowania nieruchomości i współwłasności budynków, w drodze ustanowienia odrębnej własności lokali, istniejącego konfliktu pomiędzy współwłaścicielami.

Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wskazuje niewątpliwe naruszenie przepisu art. 211 k.c. oraz przepisów postępowania, polegające na bezpodstawnej odmowie zniesienia współużytkowania nieruchomości oraz współwłasności budynków w drodze zaproponowanego fizycznego podziału.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek odwoławczy, którego rozpoznanie musi być usprawiedliwione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej podejmowane jest dla ochrony porządku prawnego przed dowolnością orzekania oraz ujednolicenie orzecznictwa, jeśli możliwe jest dokonanie

zasadniczej wykładni, mającej wymiar abstrakcyjny. Stwierdzenie, czy takie względy zachodzą w konkretnej sprawie dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że występuje chociaż jedna z przesłanek przewidzianych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołanie przez skarżącą jako przyczyny wniosku potrzeby wykładni konkretnego przepisu prawa, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wymagało wskazania, że doszło do rozbieżności w orzecznictwie sądów lub wyłoniły się istotne wątpliwości przy jego interpretacji. W tym celu należało wskazać nie tylko przepisy prawa, których wykładnia budzi poważne wątpliwości lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie, lecz także szczegółowo opisać na czym polegają wątpliwości interpretacyjne, określić, że mają poważny charakter lub przedstawić orzeczenia sądów, w których dokonano różnej wykładni przepisów, a także, że dokonanie wykładni przez Sąd Najwyższy jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 11/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.). Wiąże się to z taką sytuacją, gdy w odniesieniu do konkretnego przepisu prawnego nie ma jednolitej lub utrwalonej linii orzeczniczej albo ta przyjęta wymaga zmiany, z uwagi na nietrafność lub kontrowersje. Dla wykazania rozbieżności powinny być przytoczone konkretne, rozbieżne orzeczenia wydane w identycznych lub zbliżonych stanach faktycznych, nie zaś orzeczenia wydane w sprawie skarżącej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości interpretacyjne, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które towarzyszą niemal każdemu procesowi decyzyjnemu. Tej miary wątpliwości prawnych skarżąca nie wykazała. Analiza uzasadnienia wniosku wskazuje na dążenie do uzyskania odpowiedzi dotyczącej prawidłowości zaskarżonego orzeczenia, wobec osadzenia powołanej przyczyny w realiach rozpoznawanej sprawy. Nie ma podstaw do uznania, że zaistniały wątpliwości w orzecznictwie Sądu Najwyższego, wymagające doprowadzenia do jednolitości prezentowanych zapatrywań. Artykułowane wątpliwości mają zatem źródło w procesie stosowania prawa, nie zaś jego wykładni. Przedstawione przez skarżących orzeczenia Sądu Najwyższego dotyczące wykładni art. 211 k.c., począwszy od 2000 r. nie wykazują sprzeczności. Nie mogą być za takie traktowane orzeczenia

wskazujące na branie przez Sąd pod uwagę istnienia konfliktu pomiędzy współwłaścicielami.

Jednolicie przyjmowane jest w orzecznictwie zapatrywanie, że dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżący powinien podać, drogą odrębnego wyводу, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, które na pewno miały wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymogi naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie; chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Na takie rozumienie powołanej przesłanki nie wskazuje wniosek skarżących. Analiza jego uzasadnienia, na tle podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego postanowienia, nie prowadzi do oceny, iż kwestionowane orzeczenie stanowi konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, które współkształtowały jego treść.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie miała miejsca nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c.

[aw]